

RETNINGSLINJER MOT SEKSUELL TRAKASSERING OG OVERGREP I IDRETTE

(Vedtatt av Idrettsstyret i september 2010)

Seksuelle overgrep og seksuell trakassering er *totalt uforenlig med idrettens verdier.*

Det er *nulltoleranse* for diskriminering og trakassering uansett kjønn, etnisk bakgrunn, livssyn, seksuell orientering og funksjonshemming i norsk idrett. Det er et viktig mål *å utvikle toleranse og forståelse og å skape erkjennelse* av menneskers likeverd for å unngå diskriminering, trakassering og hets.

Alle i idretten bør jobbe for *å etablere trygge miljøer og en trygg atmosfære* for både barn, unge og voksne. Voksne må *respektere* utøvernes personlige rom og *aldri overskride* grensene for akseptabel oppførsel.

Med seksuell trakassering menes *uønsket seksuell oppmerksomhet som er plagsom for den oppmerksomheten rammer.*

Med seksuelle overgrep menes *å lure eller påtvinge et annet menneske seksualitet som det ikke ønsker, eller er utviklingsmessig i stand til å gi sitt samtykke til.*

Følgende retningslinjer gjelder i hele norsk idrett:

1. Behandle alle med respekt, og avstå fra alle former for kommunikasjon, handling eller behandling som kan oppleves som krenkende.
2. Unngå berøringer som kan oppleves som uønsket.
3. Unngå alle former for verbal intimitet som kan oppleves som seksuelt ladet.
4. Unngå uttrykk, vitser og meninger som omhandler utøveres kjønn eller seksuelle orientering på en negativ måte.
5. Tilstrebe å ha begge kjønn representert i støtteapparatet.
6. Unngå kontakt med utøvere i private rom uten at det er flere til stede eller det er avtalt med foresatte eller idrettsledelsen.
7. Vise respekt for utøverens, trenerens og lederens privatliv.
8. Unngå doble relasjoner. Dersom et gjensidig forhold etableres bør situasjonen tas opp og avklares åpent i miljøet.
9. Ikke tilby noe form for motytelse i den hensikt å forlange eller forvente seksuelle tjenester i retur.
10. Gripe inn og varsle dersom man opplever brudd på disse retningslinjene.

Støtteapparatet (trenere, ledere, tillitsvalgte, funksjonærer, dommere, foreldre mfl.) har hovedansvar for at retningslinjene gjøres kjent og overholdes i organisasjonen/idrettsmiljøet.

For mer informasjon om bakgrunn, fakta, forebygging og oppfølging vises det til informasjon om temaet seksuell trakassering og seksuelle overgrep i idretten på www.idrett.no

NORGES
IDRETTSFORBUND

INFORMASJON OM OG RETNINGSLINJER MOT
**SEKSUELL TRAKASSERING
OG OVERGREP I IDRETTE**

NORGES IDRETTFORBUND OG OLYMPISKE OG PARALYMPISKE KOMITÉ

RETNINGSLINJER MOT SEKSUELL TRAKASSERING OG OVERGREP I IDRETTE

(Vedtatt av Idrettsstyret i september 2010)

Seksuelle overgrep og seksuell trakassering er *totalt uforenlig med idrettens verdier.*

Det er *nulltoleranse* for diskriminering og trakassering uansett kjønn, etnisk bakgrunn, livssyn, seksuell orientering og funksjonshemming i norsk idrett.

Det er et viktig mål *å utvikle toleranse og forståelse og å skape erkjennelse* av menneskers likeverd for å unngå diskriminering, trakassering og hets.

Alle i idretten bør jobbe for *å etablere trygge miljøer og en trygg atmosfære* for både barn, unge og voksne. Voksne må *respekt*ere utøvernes personlige rom og *aldri overskride* grensene for akseptabel oppførsel.

Med seksuell trakassering menes *uønsket seksuell oppmerksomhet som er plagsom for den oppmerksomheten rammer.*

Med seksuelle overgrep menes *å lure eller påtvinge et annet menneske seksualitet som det ikke ønsker, eller er utviklingsmessig i stand til å gi sitt samtykke til.*

Følgende retningslinjer gjelder i hele norsk idrett:

1. Behandle alle med respekt, og avstå fra alle former for kommunikasjon, handling eller behandling som kan oppleves som krenkende.
2. Unngå berøringer som kan oppleves som uønsket.
3. Unngå alle former for verbal intimitet som kan oppleves som seksuelt ladet.
4. Unngå uttrykk, vitser og meninger som omhandler utøveres kjønn eller seksuelle orientering på en negativ måte.
5. Tilstrebe å ha begge kjønn representert i støtteapparatet.
6. Unngå kontakt med utøvere i private rom uten at det er flere til stede eller det er avtalt med foresatte eller idrettsledelsen.
7. Vise respekt for utøverens, trenerens og lederens privatliv.
8. Unngå doble relasjoner. Dersom et gjensidig forhold etableres bør situasjonen tas opp og avklares åpent i miljøet.
9. Ikke tilby noe form for motytelse i den hensikt å forlange eller forvente seksuelle tjenester i retur.
10. Gripe inn og varsle dersom man opplever brudd på disse retningslinjene.

Støtteapparatet (trenere, ledere, tillitsvalgte, funksjonærer, dommere, foreldre mfl.) har hovedansvar for at retningslinjene gjøres kjent og overholdes i organisasjonen/idrettsmiljøet.

For mer informasjon om bakgrunn, fakta, forebygging og oppfølging vises det til informasjon om temaet seksuell trakassering og seksuelle overgrep i idretten på www.idrett.no

SEKSUELL TRAKASSERING OG OVERGREP I IDRETTE

Formål, mål og verdier

«En åpen og inkluderende idrett» er valgt som hovedmål for idrettspolitikken. En forutsetning for å nå dette måle er at barn, unge og voksne trives og kan føle seg trygge i idretten. Det er derfor et mål *”å utvikle toleranse, forståelse og skape erkjennelse av menneskers likeverd for å unngå diskriminering, trakassering og hets”*.¹

På Idrettstinget i 2007 ble det vedtatt ”Nulltoleranse for diskriminering og trakassering uansett kjønn, etnisk bakgrunn, livssyn, seksuell orientering og funksjonshemming”. Nulltoleranse innebærer at seksuell trakassering og seksuelle overgrep ikke skal forekomme. Derfor har alle organisasjonsledd i NIF et ansvar for å forebygge seksuell trakassering og seksuelle overgrep. Det er en forutsetning at både ansatte og frivillige i idretten følger retningslinjene mot seksuell trakassering og overgrep, og at mistanke om seksuell trakassering og overgrep varsles og/eller tas tak i dersom en sak skulle forekomme.

Trakassering og overgrep regnes som brudd på menneskerettighetene, og forekommer i alle land, kulturer og miljø. Det er ødeleggende for individet, men også for idretten selv som organisasjon. Derfor er det viktig å arbeide for å skape gode idrettsmiljøer enten det er på klubb-, krets- eller forbunds nivå. Alle i idretten har et felles ansvar for å identifisere og forebygge trakassering og overgrep og utvikle en idrettskultur preget av respekt og trygghet. Personer i idretten som ellers i samfunnet kan ha ulike oppfatninger av hva trakassering og overgrep er og hvordan dette kan forebygges. Særlig fordi det å vise følelser – ofte i form av kroppskontakt – når noen vinner eller taper, er en del av idretten. Det samme kan sies om kroppsberøring i forbindelse med innlæring av nye bevegelser og teknikker. Det er derfor viktig å ha åpenhet omkring temaet og å diskutere og bli enige om hvor grensene bør gå for akseptabel oppførsel, samt utvikle retningslinjer for å forebygge diskriminering, trakassering, hets og overgrep.

ønsker, eller er utviklingsmessig i stand til å gi sitt samtykke til. Slike overgrep kan straffes etter straffeloven, som også definerer seksuelle overgrep i ulike alvorlighetsgrader. De mildeste former for overgrep er visning av porno eller blotting. Videre kommer "tukling"/beføling, mens de groveste overgrepene er alle former for inntrengning i kroppens hulrom. Dette defineres som voldtekt, uavhengig av om det er brukt kroppsdeler eller gjenstander. Straffeloven rammer den som i ord eller handling utviser seksuelt krenkende eller annen uanstendig atferd på offentlig sted, i nærvær av eller overfor noen som ikke har samtykket til det, eller i nærvær av eller overfor barn under 16 år samt psykisk utviklingshemmede i alle aldre. Loven omfatter også seksuell omgang ved misbruk av stilling, avhengighetsforhold eller tillitsforhold.⁴ For å forebygge slike hendelser blant barn og mennesker med utviklingshemming, har Idrettsstyret vedtatt⁵ at alle idrettslag fra og med 1. januar 2009 plikter å innhente politiattest for personer som skal utføre oppgaver for laget som innebærer et tillits- eller ansvarsforhold overfor mindreårige eller mennesker med utviklingshemming.⁶

Grooming/bearbeiding

Grooming/bearbeiding er et verktøy som overgriperen kan bruke for å komme i posisjon til å forgripe seg. Dette kan foregå over år, uten at den som utsettes for det registrerer at det knyttes et sterkere og sterkere bånd mellom henne/han og "overgriperen", inntil hun/han er "fanget" i ett slags nett og ute av stand til å motstå overgriperens seksuelle ønsker. Forskning har vist at dette særlig forekommer i forholdet mellom unge utøvere og noe eldre trenere, eller andre personer som utøverne stoler på og som over tid har opparbeidet en relasjon til utøveren som kan sammenliknes med et foreldre-barn-forhold.⁷

Med referanse til lov om likestilling dreier disse retningslinjene seg først og fremst om seksuell trakassering, men fordi det er flytende overganger fra seksuelle trakassering til overgrep vil alle tiltak som omfatter forebygging av seksuell trakassering også kunne forebygge seksuelle overgrep som omfattes av straffeloven.⁸

Fakta – sammenhenger og vurderinger

Seksuell trakassering og seksuelle overgrep er i de aller fleste tilfeller et uttrykk for misbruk av makt. Eksempler på maktrelasjoner i idretten vil være den makt som personer i støtteapparatet alltid vil ha overfor utøvere, ikke minst gjelder dette treneren som kan hjelpe ambisiøse unge utøvere til å nå sine idrettslige prestasjonsmål. Denne form for tillit og makt kalles ofte for ekspert- og/eller posisjonsmakt og kan misbrukes og føre til seksuell trakassering og overgrep. Det er derfor viktig at alle voksne som har kontakt med utøvere opptrer som gode rollemodeller, har en profesjonell holdning til sin rolle, sitt ansvar og hvor grensene går for "akseptabel" atferd. Dette gjelder også forholdet utøverne i mellom. Seksuell trakassering må betraktes som et kollektivt strukturelt og kulturelt problem, og ikke som et individuelt problem. Forekomsten av seksuell trakassering sier noe om miljøet i en klubb og/eller forbund, og bryter med idrettens grunnleggende verdier. Åpenhet og synliggjøring av problemet og bevisstgjøring om hvilke konsekvenser seksuell trakassering kan få for dem som utsettes for dette, for miljøet og for klubben og idretten som organisasjon er derfor viktig.

4 Straffeloven, 19 kapittel, Seksualforbrytelser.

5 Med hjemmel i strafferegistreringsforskriften § 12 nr 4

6 NIF (2008). Innhenting og håndtering av politiattester - Veileder for idrettslag i Norges idrettsforbund og olympiske og paralympiske komité Oslo: Norges idrettsforbund og olympiske og paralympiske komité.

7 Brackenridge, C. H. (1997) "He owned me basically": Women's experience of sexual abuse in sport, *International Review for the Sociology of Sport*, 32(2), 115-130.

8 Dette vil i praksis være politisaker, som håndteres av politiet og ikke av idrettens egne organer (se avsnittet om hvordan saker bør håndteres)

Det er viktig å være klar over at skyld- og skamfølelsen kan bli svært sterk i en situasjon hvor overgrep har skjedd fra trener mot utøver. Dette fordi utøveren vil strekke seg langt for å oppnå fremgang, og kan således føle at de selv er ansvarlige for overgrepene som har skjedd. Svært mange som har vært utsatt for overgrep fra en person de hadde en relasjon til opplever også store vansker med å kunne stole på sine egne vurderinger. Dette får fatale konsekvenser i samspill med andre, men også på andre av livets områder. For en idrettsutøver kan det føre til at man blir ute av stand til å fortsette.

Det sier seg selv at flere av disse reaksjonene vil kunne ha innflytelse på idrettsprestasjonen, uavhengig av hvilket nivå utøverne befinner seg på. Dette gjelder først og fremst utøvere som utsettes direkte for seksuell trakassering og overgrep, men det kan også ha samme negative effekt på utøvere som er vitne til dette. Når det gjelder idretten som organisasjon kan profilerte saker i media hvor det foreligger anmeldelse og/eller dom føre til at lag og/eller forbund får problemer med sponsorer. Slik sett kan også seksuell trakassering- og overgrepssaker få økonomiske konsekvenser for idretten.

Undersøkelser viser at det er svært få som rapporterer hendelsene når de utsettes for seksuell trakassering og overgrep. I en undersøkelse blant 25 norske kvinnelige eliteidrettsutøvere som hadde vært utsatt for seksuell trakassering, var det ingen som hadde anmeldt eller rapportert det de hadde opplevd. Flere av utøverne hadde imidlertid snakket seg imellom og lagt opp til strategier slik at man unngikk å være alene med treneren, hvis det var denne som var trakassereren.¹¹ I denne sammenhengen er det også viktig å påpeke den uheldige virkning det kan ha når både utøvere og ikke minst personer i støtteapparatet unnlater å ta opp saker som de eventuelt overværer eller har mistanke om. En forutsetning for at man skal kunne melde fra om saker er at man vet hvor man skal henvende seg og hva og hvordan man skal gjøre dette. I forarbeidet til lov om likestilling påpekes betydningen av å ha et slikt system på plass. Der heter det blant annet: Det er viktig at den som utsettes for seksuell trakassering har et sted å henvende seg med problemet. Dette vil bidra til å synliggjøre at problemet eksisterer i organisasjonen. Man må ha et system med klare og enkle rapporteringsprosesser, der klager blir behandlet raskt og diskret. Det er viktig at organisasjonen griper fatt i problemet og ikke trivialisere det, slik at den utsatte får tillit til at problemet vil bli behandlet skikkelig, og at vedkommende ikke behøver å være redd for uformelle represalier.¹² Enda viktigere er det å skape et miljø hvor seksuell trakassering ikke forekommer.

¹¹ Fasting, K., Brackenridge, C., & Walseth, K. (2002) Consequences of Sexual Harassment in Sport, *The Journal of Sexual Aggression*, 8 (2), 37-48.

¹² Ot. prp. nr.77 (2000-2001) Om lov om endringer i likestillingsloven mv. (plikt til å arbeide for likestilling, skjening av forbudet mot forskjellsbehandling på grunn av kjønn, forbud mot seksuell trakassering, mv.) Det Kongelige Barne- og Familiedepartement.

Ledelsen og støtteapparatet¹⁴ spiller en viktig rolle i utøverens utvikling, enten det er på klubb- eller forbunds nivå. Det er de som har et ansvar for å skape trygghet og legge forholdene til rette for helse og velferd, og for utviklingen av utøverens uavhengighet. Utøvere bør bli bevisst på sine egne grenser (bevisstgjøring) og være i stand til å vise omverdenen hvor grensene går (synliggjøring), og sist men ikke minst være i stand til å stå på grensene og si fra når noen trækker over dem (forhandling). Dette er vanskelig for barn og unge, men også for unge voksne dersom de ikke befinner seg i et trygt miljø. Særlig gjelder dette dersom det er en voksen person man ser opp til, for eksempel treneren, som er i ferd med å trække over vedkommendes grenser. Voksne personer må derfor respektere utøvernes personlige rom og aldri overskride grensene for akseptabel oppførsel.

Norges idrettsforbund har vedtatt retningslinjer mot seksuell trakassering og overgrep som skal gjelde for alle organisasjonsledd. Ledelsen har hovedansvar for at retningslinjene gjøres kjent i organisasjonen / deres idrettsmiljø, og støtteapparatet og utøverne har ansvar for at disse overholdes.

14 Begrepet støtteapparat inkluderer personer fra hele støtteapparatet og eller alle voksne som er involvert i idretten

Seksuell trakassering

1. Dersom man oppdager eller mistenker at noen utsettes for seksuell trakassering bør mistanken fremmes for klubbens ledelse. Det er ledelsens ansvar å forebygge og å søke å hindre at seksuell trakassering foregår i klubben.
2. Hvis ledelsen, etter overveielser - og gjerne i samarbeid med den personen som nærer mistanken – mener at mistanken er ubegrunnet, må man beslutte å ikke foreta seg ytterligere i saken og forsøke å stoppe eventuell sladder og ryktedannelse.
3. Finner ledelsen mistanken begrunnet, må den agere. Hvilken prosedyre eller fremgangsmåte som velges, vil være avhengig av sakens karakter. Ledelsen bør uansett avholde separate møter med begge parter. Avhengig av utfallet av samtalene, må ledelsen vurdere om den skal iverksette eventuelle reaksjoner mot vedkommende, for eksempel oppsigelse, fratakelse av oppgaver, idrettslige sanksjoner. Beslutningen kan ha store konsekvenser for den mistenkte og den som opplever å ha vært utsatt for seksuell trakassering. Derfor er det naturlig at beslutningen treffes av styret i laget som har det formelle ansvaret.
4. Ledelsen må sørge for at taushetsplikten overholdes. Dette gjelder både overfor den som opplever seksuell trakassering og den som blir beskyldt for slik oppførsel. Ledelsen har også taushetsplikt når det gjelder mulige sanksjoner.